

Udtalelse som falvende sammen med det, som den ærede Ordfører har havt til Hensigt at fremkalde. Et bestemt Øste formaaer jeg derimod ikke at give ham, naar jeg ikke med Sikkerhed veed, om jeg vil være istand til at gjøre Noget til at ordne Forholdet.

J. C. Jacobsen: Efter den Maade, hvorpaa den ærede Ordfører sluttede sit Foredrag, kunde jeg være tilbøielig til at frasælde Ordet; thi det forekom mig, at han i alt Væsentligt var enig med mig, idet han erkjendte det for rigtigt at overlade denne Sags videre og grundige Behandling til Ministeriet, istedetfor at lade den blive behandlet her i Thinget. Da jeg imidlertid har faaet Ordet, maa det være mig tilladt at sige et Par Ord til, hvad den ærede Ordfører bemærkede. Det forekommer mig, at det, som der her er Spørgsmaal om, er, om Sagen skal overgaae til 3die Behandling, saaledes at altsaa Forhandlingerne fortsættes her i Rigsdagen, eller om Overgangen skal nægtes og Sagen tilbagevises til Regjeringen, for at denne paant kan tage den under alvorlig Overveielse, og at dette Sidste vil skee, hvis Sagens Overgang nægtes, derom kan der efter den høitkerede Ministers Optræden efter min Mening ikke være den ringeste Tvivl. Det, hvorom der altsaa er Spørgsmaal, er, om vi nu skulle forsøge at gjøre Noget ud af denne Sag, idet vi begynde forfra med nye Udvalgsforhandlinger og nye Forhandlinger her i Salen, eller om vi skulle give Tid til næste Aar, da Regjeringen forhaabentlig vil være istand til at fremkomme med et bedre forberedt og overveiet Forslag. Der maatte altsaa være særdeles paatrængende Grunde til nu at jage saameget med at faae denne Sag fremmet. Ja, dersom der var oplyst Noget om, at den Demoralisation, hvorpaa den ærede Ordfører lagde saa stor Vægt, tiltog med en saa rivende Fart, at der i saa Henseende var stor Fare paasærde, saa stod Sagen ganske anderledes, saa var der stor Grund til at sthynde sig. Det forekommer mig imidlertid at fremgaae af hans hele Fremstilling, at vi tvertimod maae kunne regne paa det Modsatte. Han fremstillede ganske rigtigt Dvassalveriets Udbredelse som hidrørende fra

den slette Tilstand, hvori vort Lægevesen for Mennefskaalbre siden befaant sig her i Landet; han betragtede Dvassalveriets Udbredelse som en Frugt af den tidligere Tilstand, som ved Traditionen havde vedligeholdt sig. Skulde det nu være en uberettiget Slutning, at naar Forholdene ere i den Grad forbedrede, som Ordføreren selv erkjender, at de ere, nemlig at Antallet af Læger og af dygtige Læger Aar for Aar, ja, saa at sige Dag for Dag tiltager her i Landet, dette da ogsaa maa have en Indflydelse til det Bedre? Naar den ærede Ordfører istedetfor at oplyse, hvor mange Dvassalvere der findes her i Landet — og deri var der dog vistnok en Deel Phantasi — havde oplyst, at Antallet af Dvassalvere i Forhold til de udlærte Læger var betydeligt i Stigen, ja, saa vilde Sagen jo stille sig ganske anderledes; men den ærede Ordfører er dog ganske vist tvertimod af den Overbeviisning, at Forholdet mellem Antallet af Dvassalvere og Antallet af virkelige Læger nu er langt gunstigere, end det var for længere Tid tilbage. Naar nu den bestaaende Lovgivning saaledes upaatvivselig har havt den Virkning, at det omtalte Forhold er blevet gunstigere, idet Dvassalvernes Antal er blevet forholdsviis mindre, kan jeg ikke see, at der er nogen overordentlig Grund til at jage saa stærkt med denne Sag. — Maafee det maa være mig tilladt, da den ærede Ordfører hentydede til mine Ytringer i Lørdags, at gjøre opmærksom paa, at det var et ganske forunderligt og for mig ganske uforklarligt Exempel, som han anførte paa den Smødelommen mod Opinionen, der var viist, dengang man fortrængte den frie Brændeviinsbrænden i Sylland. Man sagde jo aldeles ikke, saaledes som man nu vil sige ved denne Lov, at Enhver for Esteritiden maatte gjøre, hvad der tidligere havde været forbudt; nei, man sagde tvertimod: „For Esteritiden skulle I blive forfulgte paa det Strengeste“ — og det gjorde man ogsaa — „dersom I ikke ophøre dermed; men naar I derimod høre op dermed, saa skal Naade gaae for Ret“. Det var altsaa en lignende Fremgangsmaade, som den, man benytter i Italien med Hensyn til Vanditterne; man gav dem Penge, men man gav dem ikke den Frihed, de ikke tidligere havde haad. Man benyttede de strengeste Midler for